

# הלכתא למשיחא בדרף היומי

## מסנת זבחים

### תוכן עניינים

- א. פסח בשאר ימות השנה דאינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו פסח בשאר ימות השנה שלמים נינהו 1.....
- ב. אשם נזיר ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן כשירין ולא עלו לבעלים לשום חובה 3
- ג. מנין למעלה מבשר הטאת ... ושירי מנחות שפטור ת"ל עולה מה עולה שהיא ראויה להעלאה אף כל שראויה להעלאה מנין שאף היוצק והבולל ... והמקבל בחוץ שפטור ת"ל אשר יעלה עולה או זבח מה העלאה שהיא גמר עבודה אף כל שהוא גמר עבודה.....3

### דף קטו.

## א. פסח בשאר ימות השנה דאינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו פסח בשאר ימות השנה שלמים נינהו

כבר התבאר לעיל דף ה. ודרף יא: שהפסח ששחטו<sup>1</sup> במחשבת שינוי השם, בין ששינה שמו לשם זבח אחר בין ששינהו לשם חולין<sup>2</sup>, פסול. שנאמר

<sup>1</sup> רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק טו הלכה יא יב

<sup>2</sup> במל"מ שם כתב ועיין ברכת הזבח (דף ב' ע"א) שתמה על רבינו בדין זה דלשם חולין פסול. ובהר המוריה לא ידעתי מ"מ מניין למד רבינו כן והנה י"ל דמ"מ אף שאינו פסול גמור מ"מ שם פסול אית ביה דאינו מרצה מיהת וכמשי"ב בהלכה ד' בחטאת וה"ה בכל הזבחים דבזבחים מ"ו ב' משמע דבכולהו אינו מרצה. ובאו"ש כתב הנה הסברא נכונה, דבשחיטה אשכחן לשם חולין, דלא שייך בשאר עבודות, דליתנהו בחולין, דלאו בני קבלת הדם ושאר עבודות נינהו, רק שחיטה איכא בחולין דמתרת לאכילה, ומה"ט פירשו בתוס' (יומא מ"ב ע"א ד"ה שחיטה) שחיטה לאו עבודה וא"כ בקרבנות דעיקרן לצורך עבודות גבוהה הוי, שפיר אמר דכיון דרחוק היחס בין הקרבנות לחולין, דבחולין השחיטה הוא לאכילה בלבד, להתיר מידי נבילה ואבר מן החי, לכן לא אתי מחריב בה, דרק קדשים מחללין קדשים, הואיל וקרוב היחס אצלם, לכן מפסיד צורת הקרבן, אבל לא חולין, דרחוק יחס השחיטה, דכאן בא להתיר לאכילה, וכאן עיקרו צורך גבוה, ולכן אם כי לא עלה לבעלים להובא בכ"ז להפסיד צורת הקרבן לא מצי, וזה בחטאת, דעיקרו אינו בא רק לכפר, ולזריקת דמו לגבוה, והאכילה בו ענין טפל ואינו עיקר כלל, אבל פסח שכן הוא נשתנה מכל קרבנות שבתורה שעיקרו אינו אלא לאכילה, שלא בא מתחלתו אלא לאכילה (לשון המשנה פ"ז דפסחים (ע"ו ע"ב)) ולכן נאכל כשהוא בא בטומאה, ואם נטמא הבשר אינו זורק הדם, ואם שחטו שלא לאוכליו פסול, וכיון דאצלו האכילה הוי עיקר כמו הזריקה א"כ כי שחט לשם חולין הוי בת מינה ומחריב בה, שמפסיד צורת הקרבן, דיחס חולין ששחיטה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>



# הקנתא למשיחא בדרה היומי

## מסנת זבחים

(שמות יב פסוק כז) וְאִמְרָתֶם זֶבַח פֶּסַח הוּא לַה' <sup>3</sup>. ויש מכשירים <sup>4</sup> בנשחט לשם חולין.

במה דברים אמורים ששחטו בזמנו שהוא יום ארבעה עשר בניסן, אבל אם שחטו שלא בזמנו במחשבה שלא לשמו כשר. שלא לשם בעליו, נעשה כמי שאין לו בעלים בזמנו ופסול.

וכבר התבאר במסכת פסחים דף ס: שפסח ששחטו בשאר ימות השנה לשם קרבן אחר כשר, ושם שלמים עליו, ואם שחטו לשם פסח או סתמא פסול <sup>5</sup>. ואם שחטו לשמו ושלא לשמו כשר <sup>6</sup>. לפיכך השוחט את הפסח בחוץ אפילו בשאר ימות השנה <sup>7</sup> חייב <sup>8</sup>, שהפסח בשאר ימות השנה שלמים הוא.

---

בהו רק לאכילה קרוב מאוד לייחס השחיטה בפסח, שמועיל שיאכל לבעליו, שזה מעיקרי צורך צורת הפסח, וזה סברא נכונה. הקרן אורה והזבח תודה כתבו בבאור שיטת הרמב"ם דכיון ששחטו לשם חולין הוי כמו ששחטו שלא לאוכליו, ומקשה באבן האזל וטעם זה אינו מבורר דהא גם אם שחטו לשם חולין יכולים הבעלים לאכול רק שאחרים ג"כ יוכלו לאכול, א"כ הוי כמו לאוכליו ושלא לאוכליו.

<sup>3</sup> אפשר שהטעם מדכתיב ביה לה' משמע דלשם חולין פסול. כס"מ שם

<sup>4</sup> עיין תוס' זבחים ב' א' ד"ה לשם גבוה וכו' משמע כן דפסח וחטאת דין אחד להם ובזבחים י"ג א' ובפסחים ג"ט ב' משמע נמי דלא כרבינו, ובתוס' זבחים ב' א' ד"ה לשם וכו' משמע דהא דאין חולין מחללין קדשים נוהג בכל הקדשים וז"ל ואף על גב דדרשינן בגמרא קדשים מחללין קדשים ואין חולין מחללין קדשים ולא מיפסלו שאר קדשים שלא לשמן מ"מ שייך בהן חילול משום פסח וחטאת דמיפסלו עכ"ל מבואר מזה דקאי ג"כ על אינך קדשים ולפ"ו הא דאין חולין מחללין קדשים היינו דעלו לשם בעליהן ג"כ וצ"ע בדין זה שאם שחט שאר קדשים לשם חולין אם עלו לבעלים לשם חובה ועיין צ"ח פסחים ע"א ב' משי"כ לחלק בעין זה בין עולה דעלה לבעלים ובין חטאת דלא עלה לבעלים יעו"ש היטב. הר המוריה שם

<sup>5</sup> ליקומי הלכות זבחים ו: בתורת הקדשים אות ק והרמב"ם ל הזכירו אלא הזכיר רק ביום י"ד ועיין צ"ח כאן שעורר על זה ולדעתו פסח בשאר ימות השנה הוין מיום י"ד בין לשמו ובין שלא לשמו כשר "דס"ל דבשום פעם בשאר ימות השנה פסח לא בעי עקירה ואפי' שחטו לשם פסח כשר, דשלמים לשם פסח שחטו".

<sup>6</sup> זה פשוט שזה הלכה פסוקה היא ולא מצינו בש"ס חולק על דברי רבא צ"ח על דף זה

<sup>7</sup> חוץ מיום י"ד קודם הצות שאם שחטו אז בפנים פסול. כס"מ שם. ובמחילת כבודו לא דק דקי"ל אין מחוסר זמן לבו ביום ולא דמי לשוחט שלמים וכו' דהתם כמ"ש רבנו שהרי הן מחוסרין מעשה אבל זמן ממילא אתי וראוי היום לשמו בפנים הילכך חייב קודם הצות עיין תוס' זבחים דף קיא: מרכבת המשנה. ועיין פסחים סא.

<sup>8</sup> ואין לשאול דא"כ גם באשם מצורע ונזיר להלן בלשמו הא ראוי שלא לשמו בפנים, דלא דמי, דהתם בעי עקירה שיעקרנו מאשם לקרבן אחד, אבל פסח בשאר ימות השנה א"צ עקירה דסתמא שלמים הוא, ולבד ערב פסח קודם הצות אינו חייב מצורע למה פטור על שחטו חוץ דאז אינו ראוי לפנים כמ"ש הרמב"ם בפ"א מקרבן פסח ערוך השולחן העתיד שם סעיף טז

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>



# הלכתא למשיחא בדרף היומי

## מסנת זבחים

שחטו ביום י"ד בניסן שחרית שלא לשמו או לשמו ושלא לשמו, י"א<sup>9</sup> שהרי הוא פסול, שנחשב זה זמנו כיון שהוא יום הקרבת הקרבן. וי"א<sup>10</sup> שדינו כשאר ימות השנה כיון שטרם הגיע זמנו. אך אם שחטו לשמו לכו"ע פסול<sup>11</sup>.

## ב. אשם נזיר ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן כשירין ולא עלו לבעלים לשום חובה

אשם נזיר<sup>12</sup> ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן, אף על פי שלא עלו לבעלים הרי הן נאכלים<sup>13</sup>.

דף קטו:

## ג. מנין למעלה מבשר חטאת ... ושירי מנחות שפטור ת"ל עולה מה עולה שהיא ראויה להעלאה אף כל שראויה להעלאה מנין שאף היוצק והבולל ... והמקבל בחוץ שפטור ת"ל אשר יעלה עולה או זבח מה העלאה שהיא גמר עבודה אף כל שהוא גמר עבודה

כבר התבאר לעיל דף קיב: שהמעלה מבשר חטאת<sup>14</sup>, מבשר אשם, מבשר שלמים, בין של יחיד בין של ציבור<sup>15</sup>, משירי מנחות, משתי הלחם, מלחם הפנים, בחוץ פטור. שכל אלו ראויין לאכילה, לא לאישים.

<sup>9</sup> דעת הרמב"ם שם

<sup>10</sup> דעת הראב"ד שם וכן דעת תוס' פסחים ס: ד"ה בשאר דר' יהושע הוא מרא דגמרא טפי מבן בתירא וסתמא דגמ' מנחות מו: סיעתו לדידהו. לקומי הלכות זו:

<sup>11</sup> רמב"ם שם הלכה יא

<sup>12</sup> רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק טו הלכה ב

<sup>13</sup> וטעון נסכים, שאם יקרב בלא נסכים נמצא כמקריב נדבה ואין האשם בא נדבה. שם יז

<sup>14</sup> שם פרק יט הלכה ד

<sup>15</sup> זהו קדשי קדשים שבמשנה. קרית מלך

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>



# התנתא למשיחא בדרף היומי

## מסנת זבחים

היוצק שמן<sup>16</sup> על המנחה והבולל הסולת בשמן, והפותת מנחת מאפה לפיתים, והמולח, והמניף אותה, והמנישה בחוץ, שבפנים טעונה הגשה בקרן דרומית מערבית של המזבח, והמסדר את השולחן בהנחת לחם הפנים עליו<sup>17</sup>, או את הבזיכין על השלחן והמטיב והמסדר את נרות<sup>18</sup> המנורה, והקומוץ את המנחה, והמקבל דמים, בחוץ פטור. לפי שכל אחד מאלו אינו גמר עבודה, ונאמר (ויקרא יז פסוק ח) **אֲשֶׁר יַעֲלֶה עֲלֶיהָ**. מה העלאתה, שהיא גמר עבודה אף כל שהוא גמר עבודה, חייבין עליו. מלבד שהיטה שגילתה בו התורה בפירוש שחייבים עליו אף שאינו גמר עבודה.

<sup>16</sup> שם ה"ו ליקומי הלכות זבחים קיב ע"ב בתורת הקדשים אות ג  
<sup>17</sup> ואינה נחשבת גמר עבודה כיון שבשבת הבאה צריך לסלקם מן השולחן ועל הסילוק אי אפשר לחייבו כיון שבעינין עבודת מתנה ולא עבודת סילוק (ערוך השולחן העתיד שם סעי' ח)  
<sup>18</sup> ליקומי הלכות יומא כד ע"א ח ע"א בדפו"י ועיי"ש בעין משפט אות א שאפשר שכלל הרמב"ם את זה במש"כ המטיב את הנרות ודלא כשפת אמת יומא שם מוברא לקמן דסידור הנרות אינו עבודה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

